

DUYMAK VE HİSSETMEK

Yaşamak ona düz bir yolda yürümek gibi gelmiyordu artık. Kendini yokuş çıkıyor gibi hissediyordu. Hiçbir şeyi değiştiremediğini düşünüyordu genç adam. Aniden ölseydi kimse yokluğunu hissetmezdi. İnsanlar dilinden anlamıyordu ve o da insanların. Dünyayı daha az seviyordu artık müziğini ise daha çok. Hissedebildiği tek şey müziğiydi. Müzik kalbine dokunabiliyordu. Son zamanlarda kendine olanların ayırımına varmıştı. Değiştiremediği şeyler onu değiştirmeyi başarmıştı. Hayatı koşarak yaşayan adamın yerini yürümekten bile yorulan ruhsuz biri almıştı. Şu dünyada her şeyin yaşanmasının mümkün olduğunu biliyordu. Ama başına gelmesini istemediği bir şey vardı. Hayatın iğrenç düzenine müziğini alet etmek istememişti hiçbir zaman. Müziğine para karışsın istemiyordu. Çünkü para dokunduğu her şeyi kirletiyordu. Üstelik insanları köle ediyordu kendine. Öyle olmasaydı kim sabahtan akşama kadar çalışmayı göze alabilirdi ki? İstemese de o da bu düzenin bir parçası olmuştu. Kemanından dökülen notalar artık yalnız kendi için değildi. Para kazanmak içindi ve en önemlisi hayatta kalabilmek içindi. Yeni yerleştiği kasabada küçük bir yerde her akşam keman çalıyordu artık. Kazandığı yemek masraflarına yetecek kadardı. Kiraladığı evdeki eski eşyalarla yetiniyordu. Amaç hayatta kalabilmek değil miydi? Böyle de yaşayabilirdi. Atık onun için tek değerli şey kemanydı.

Genç kız evde yalnızdı. Her biri farklı hatıraları anımsatan eski eşyalardan başka hiçbir şey görmüyordu genellikle. Her günü bir diğerinin aynıydı. Yarını merak etmiyordu, dünü hatırlamak onda farklı hisler uyandırmıyordu. Babasıyla birlikte küçük bir kasabada yaşıyordu. Hayat onun için babası, evleri ve birkaç günde bir gidip taze sebzeler topladığı tarlalarından ibaretti. Bundan şikâyetçi miydi bilmiyordu. Zaman zaman babasına kızıyordu. Cam bir kavanoza hapsedilmiş gibi hissediyordu. Babası başka insanlarla karşılaşmasına izin vermezdi. Hep uzaktan izlerdi hayatı. Yine de babasına olan sevgisi, babasının yanında güvende hissetmesi her şeyi unuttururdu ona. Dışardaki insanlar onu anlamayacaktı, oda dışarıdaki insanları. Buna inanmıştı artık.

Saat oldukça ilerlemişti. Bütün günü boş geçirdiğini fark etti genç adam. Karnı bile acıkmamıştı. Zaten uzun zamandır hiçbir yemeği zevkle yememişti. Üstüne eline ne gelirse giymişti. Son zamanlarda renk uyumunu da umursamaz olmuştu. Gömleğini ütölememişti bile. Kemanının akordunu kontrol ettikten sonra yola koyuldu. Adımları isteksizdi. Tüm gece boyunca müzikten anlamayan birçok insana sesini duyurmaya çalışmıştı. İnsanlar müziğin nereden geldiğini umursamıyordu. Hal bu ki o her notaya ayrı bir duygu yüklüyordu. Yüzüne hiç bakmazlardı. O da zamanla onu dinleyenlerin yüzüne bakmaktan vaz geçmişti. Yalnızca insanların ayakkabılarına bakıyordu artık. Ayakkabılar hep insanlar hakkında çok şey söylerdi ona. Nereden geldiklerini, kim olduklarını hatta nereye gidecekleri bile anlaşılabilirdi. Zaman çok ağır ilerlemişti. İşi biter bitmez bir bebeğe dokunur gibi dokunarak nazikçe yerleştirdi kemanını kutusuna ve evin yolunu tuttu. Yol boyunca özür diler gibi baktı kemanına. Yaşamın tüm ağır yükünü ona yüklemişti, oysa hiçbir suçu yoktu. Öfkesi kendineydi. Evin kapısına geldiğinde tüm öfkeyi yerinde zor duran tahta kapıdan çıkardı. Öyle bir vurdu ki kapı kırılıp yere düştü. Ortalık kapının düşme sesiyle inlemişti. Birilerini korkutmuş olmaktan çekindi. Sağına soluna baktı. Biri vardı evet. Onu fark etmemek mümkün değildi. Çok zarif ve alımlıydı, adımları yumuşacıktı yeri okşuyordu sanki. Genç adam bu güzel kızdan gözlerini alamamıştı. Eğer onu korkuttuysa kendini asla affetmeyecekti. Üstelik komşuydular hemen yandaki evin kapısında duruyordu. Evini kiralarken uyarılmıştı. Birden o sözler kulağına

geldi. “Yandaki evde Hasan Bey oturur. Kemanını fazla tıngırdatıp rahatsız edersen senin için hiç iyi olmaz bilesin. Birde kızı var gözünden sakınır. Ona da asılmayasın.” Düşüncelerinden hemen kurtuldu genç adam. Kızın yüzüne korku görmemek umuduyla baktı. Umduğu gibi olmuştu kız gülümsüyordu. Ses onu ürkütmemişti. Gülüşü genç adamı öyle kendine çekmişti ki kendine engel olamamış oda yüzündeki soğuk ifadeyi atıp gülümsemeye başlamıştı. Kız çok geçmeden içeriye girmişti. Genç adamsa günler sonra ilk kez gülümsemişti. Eve gider gitmez hayal kurmaya başlamıştı bile. Bu kızın kim olduğunu bilmiyordu ama kafasında çoktan olmasını istediği kişi oluvermişti. Her bir hayal bir sonrakini kovalıyorken uyuyakaldı. Ertesi gün heyecanla uyandı. İçinde bastıramadığı bir duygu vardı. Bu kızın tanımak istiyordu. Tüm gün ne yapabileceğini düşünüp durdu. Ona küçük bir yazıyla akşam onu dinlemeye gelirse ne kadar mutlu olacağını anlattı.

Genç kız kapıya yabancı birinin yaklaştığını gördü. Bu çok sık olmazdı. Kim Hasan Beyin evine yaklaşmaya cesaret edebilirdi ki? Yabancı bahçe kapılarının önüne kadar gelince onu daha öncede gördüğünü fark etti. Hatırlaması çok uzun sürmedi. Gördüğü dün akşam rastladığı gençti. Daha önce kimse ona böyle gizemli gelmemişti. Başını hep öne eğiyordu. Böylece yüzünden düşündüklerini anlamak zorlaşıyordu. Başını önüne eğdikçe düşünceleri içine akıyordu sanki. Bir şey fark etti genç kız, elinde bir kâğıt vardı bu gencin ve kapılarının önüne bırakıp uzaklaşmıştı. O gözden kaybolunca hemen kapıdan kâğıdı aldı ve okudu. Kalbi hiç atmışığı kadar telaşlı atıyordu. Bu genç onu görmek istiyordu. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştı. Gece ise hiç çıkmazdı. Babası hep dışarıdakilerin onu anlamayacağını incitebileceğini söyler dururdu. Ama bu defa kararlıydı. Korkmayacaktı. Gidecekti. Dolabından çoktan beri giymediği kırmızı elbisesini çıkardı. Artık tek yapması gereken babası görmeden hazırlanıp gitmekti.

Genç adam bu defa saatin geçmesini heyecanla bekledi. Kıyafetlerini özenle seçti. Karnını tıka basa doyurdu. Neredeyse koşar adımla ilerlemişti. Mekâna varması uzun sürmemişti ama kız orada yoktu. Biraz bekledi. Gelmiyordu. İstemeyerek te olsa çalmaya başladı. Yine kimse müziği umursamıyordu derken kapıdan giren dün gece gördüğü kızdı. Birden notalar daha farklı dökülmeye başlamıştı kemanından. Kız gelip hemen önündeki masaya oturmuştu. Bir an bile gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı. Gece karanlığında çok net göremediği güzel yüz şimdi ona bakıyordu. Parmakları daha farklı basıyordu tellere. İlk kez müziğini birine duyurabildiğini hissetti. Kendini anlatabilmişti. İçerideki herkes unutulmuştu, o anda dünya sadece iki kişilikti. Bu sırada genç kız kâğıda bir şey yazdıktan sonra yerinden kalkıp gitti. Çekindiği bir şey vardı sanki. Bu gidiş daha çok kaçmak gibiydi. Parçayı bitirdikten sonra genç adam hızla gidip yazanları okudu. “Şarkıları düşünüyorum. Nereden gelirler? Nereye giderler?”. Okuduğu en anlamlı cümle buydu genç adamın. Üstelik daha önce hiç düşünmemişti bu soruların cevabını. Cevap yazmakta kararlıydı ama düşüncesinin değişmesinden korktu. Hemen bir şeyler yazmaya başladı. “Eğer dinlemek istersen saklandıkları yerden senin için çıkar şarkılar ve yalnızca sana gelir. Seni gördüğüme sevindim ve yine görmeyi umut ediyorum.”. yandaki evin kapısına bıraktığı bu iki cümlelik not onun için çok şey ifade ediyordu. Yarın mutlaka görüşmelilerdi. Büyük bir umutla uyanmıştı genç adam içinden “Günaydın dünya, dön bakalım bir kez daha” dedi. Her şey istediği gibi gitmişti. Kız gelmişti yine onu tüm samimiyetiyle dinlemiş ve bir not daha bırakmıştı. “dışarıda başka, kemanlayken bambaşka bir adam görüyorum. Şarkılar ne yapıyor bilmiyorum. Ama sanırım yol işaretlerine benziyorlar, sana yol göstermelerinden anladım. Şarkılarla duruyor, şarkılarla gülüyor, şarkılarla anlatıyorsun kendini. Senin gibi şarkılarla yolculuk etmek isterdim.” Genç adam kızın onunla konuşmadan mektupla

haberleşmesine anlam veremese de nihayetinde küçük bir kasabada olduklarını hatırlıyor, Hasan beyden kasabadaki herkes gibi çekiniyordu. Aynı zamanda kızı ürkütecek bir şey yapmak istemiyor ona zaman veriyordu. Düşünceleri bir kenara bırakıp cevap yazdı. “ şarkılar beni nereye götürecek bilmiyorum. Ama sen karşımda oturup dinlerken o anın yalnızca ikimizin olduğunu düşünüyorum. O zaman şarkılar bize eşlik ediyor.” Yine mektubu sahibine bırakıp evine girdi genç adam. İçinde huzur vardı artık. Bunun adı sevmek miydi henüz bilmiyordu. Daha kızı tanımıyordu bile. Ancak şu kesindi ki bir şeyler hissetmeye başlayınca, bir şeyleri iyi yapınca yokuşun sonundaymış gibi hissediyordu insan kendini. Tepeye çıkmıştı sanki. Ve burada nabız deli gibi atıyordu. Tek bildiği buydu. Akrep artık o kadar hain değildi. Yelkovanda eskisinden çok daha hızlıydı. Bekleme vakti gelivermişti. Hem çalışıyor hem de kapıdan gözlerini ayırmıyordu. Umudunu kesmeden bekledi. Saati dolmuştu eve gitme vaktiydi ama genç kız yoktu. Kendini yalnızken bile böyle mutsuz hissetmemişti. Eve dönecekti ama adım atmak istemiyordu sanki. Hasta değildi ama hastalıklı gibiydi bedeni. Eve zar zor varmıştı. Kapıda bir mektup görmüştü ve tüm kırgınlıkları unutup büyük bir umutla içeri girip okudu.” Ne yaptysan iyi ettin. Biz olmaya hoş geldin. İyi ki geldin” neden onu dinlemeye gelmediğini yazmamıştı. Bir daha gelecek miydi bilmiyordu genç adam ama umursamadı yazdıklarının mutluluğu tüm kalbini sarmıştı. Anlam veremediği şeyler oluyordu içinde. Bir hüzünden başka bir sevince geçiyordu. Tüm bunlar aynı anda da olabiliyordu. Bu haline kendi bile akıl erdiremiyordu. Tek isteği yarın genç kızın onu dinlemesiydi. “senden biraz uzak düşünce, düşüyor ne varsa yere. Lütfen gel.” Uzatmadı fazla istediği ne varsa yazdı. Düşünse biraz daha belki daha yazacaktı ya da değiştirecekti cümleleri. O yüzden hemen mektubu sahibine ulaştırdı. Yatağa yatmasıyla uyuması neredeyse bir olmuştu genç adamın. Ertesi gün camın önünde bekledi hep. Genç kızı görmek istiyordu. Güneş onu beklerken yavaş yavaş batmıştı. Kemani alıp yola koyuldu. Bu defa önce gelen genç kızdı. İçerisi normal günlerden daha doluydu. Kısa bir şarkı çaldı genç adam. Daha sonra konuşmaya başladı. Günlerdir burada çalan kemancının sesini daha önce kimse duymamıştı. Onu dinleyen insanlar da ilk kez yüzüne bakıyor söyleyeceklerini merakla bekliyordu. Genç kızda merakla gözlerinin içine baktı. Genç adam bekletmedi orada başka kimse yokmuş gibi kızın gözlerine bakarak konuşmaya başladı “Mektupla sevgimi anlatmaktan korktum. Yazıya dökülen sevgiler yerine ulaşır mı bilmiyorum çünkü. Ama bildiğim bir şey var ki şarkılar gelip giderler, sevgi sonsuza dek kalır. Ben artık şarkıyla değil sevgiyle yolculuk etmek istiyorum.” Kalbi yerinden çıkacaktı sanki. Şimdi tek duyması gereken şey genç kızdan olumlu bir yanıtı. Bu onu ömür boyu mutlu edebilirdi. Evet, artık kesin olarak biliyordu. O kızı sevmişti hem de gördüğü ilk anda. Günlerdir suskun ve ruhsuz gördüğü dinleyicileri bir anda kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Bu sesler birleşince içeride korkutucu bir uğultu oluşturuyordu. Ve o korkutucu ses gelip yüreğine oturmuştu sanki. Kız cevap vermiyordu. Hala aynı meraklı gözlerle genç adama bakıyordu. Genç adam yanına gitti. “ bir şey söylemeyecek misin” dedi. İçinde fırtınalar kopuyordu. Kızın bakışlarında ufacık bir değişiklik bile yoktu. Daha sonra genç kız kalemi eline aldı kâğıda “ bende seni seviyorum ” yazdı. Genç adam büyük bir şaşkınlık ve kızgınlıkla bağırarak “öyleyse niye konuşmuyorsun” dedi. Kız hala sadece merakla bakıyordu ama yine de sıcaklığı bakışları. Tekrar kâğıdı eline aldı ve yazdı “ seni duyamam ve konuşamam”. Genç adam bu defa yalnızca şaşkındı. Bedeni birden buz gibi olmuştu. Çaldığı şarkılar onun içindi. Bundan emindi sesini duyabilmişti genç kıza. Öyle olmasa nasıl böyle anlamlı bakabilirdi? Yazmaya başladı, elleri titriyordu yazısı güçlükle okunuyordu. “ peki şarkılar? Az önce söylediklerim?” genç kız bu defa kâğıdı eliyle itti ve genç adamın elini ellerinin içine aldı, avuç içine yazdı.” Bazen sadece hissedersin.”